

Körkép

Fiatal házaspár száll fel a villamosba, az asszonyka kezében csomagok, ezeket maga mellé rakja az egyetlen szabad ülésen.

A férj alig tud elhelyezkedni mellette.

Odajön hozzájuk a kalauz. A férj két átszállójegyet vált, s így szól:

– Kérem, legyen szíves, mondja meg őnagyságának, hogy vegye ölébe a csomagokat, és ne foglalja el mind a két helyet.

– Miért nem tetszik szólni személyesen? – csodálkozik a kalauz.

– Nem vagyok beszédes viszonyban őnagyságával – szól a férj.

Az asszonyka elkacagja magát, ölébe kapja a csomagokat és tréfásan oldalba böki a férjét.

Szent a béke.

•

Szénfekete olasz házaspár száll a pesti villamosra. Délszaki véralkatuk felpeszdtí az egész kocsi közönségét.

Kézzel-lábbal kérdezgetnek, érdeklődnek. Dallamos nápolyi tájszólással hadarnak valamit, amit senki sem ért.

Egyik utas németül szól hozzájuk, a másik franciául, de nem értik egymást, bár mind a két fél azt állítja, hogy kitűnően beszél franciául.

Egyik megállónál aztán idősebb úr száll fel a társaskocsiba. Szeme felcsillan az olasz szó hallatán. Beszédbe elegyedik velük.

A nápolyiak szeretnének egyet-mást megtudni, ami igen fontos a számukra. Például azt, hogy melyik utcában van az a szálloda, ahová igyekeznek, hogy hol kell leszállniok, hogy merre találják az olasz követséget stb.

Az idősebb úr azonban, akit nyilván emlékei tartanak rabul, megmámorosodik. Oda se figyel a kérdésekre. Sugárzó arccal rajongani kezd. Olaszországot dicséri az olaszoknak. Sorrentót, Caprit, Rómát, Firenzét. Magyarázza, hogy milyen gyönyörű városok ezek. Velencét emlegeti, az „Adria gyöngyét”, Colleoni lovasszobrát, a Lidót, a vaporettokat s a gondolákat. Nem győz betelni Itália szépségeivel.

Az olaszok folyton a szavába akarnak vágni, de ő nem hagyja. Áradozik, emlékezik.

Közben a társaskocsi egyik megállótól a másikig rohan, s neki máris sietve le kell szállania. Még kifelé menet is városok nevét kiabálja: Ah Bologna, Padova, Milánó. Bon giorno, bon giorno – integet kezével, s már lenn is van.

Az olaszok benn maradtak a kocsiban. Ámulva néznek utána. Semmit se tudtak meg tőle, amit nem tudtak és meg akartak tudni, de megtudták azt, amit úgyis tudtak, hogy milyen gyönyörű Olaszország ...

1933. szeptember 19., kedd, 6. old.

A pesti utca

Anyáron egy budapesti magyar Angliában járt. Egyik egyetemi városban társaságban találkozott egy úrral, akiről azt közölték vele, hogy tud magyarul. Beszélgetés közben kiderült, hogy az illető úr valóban érti kissé a nyelvünket, sőt le is fordította angol nyelvre Petőfi „Szeptember végén” című költeményét.

– Ó, ön magyar – fordult a budapesti tanárhoz az angol. – Kérem, ha hazamegy, adja át üdvözlőmet Petőfi Sándornak.

Egy urat láttunk este a körúton. Nyugodtan, csöndesen lépegetett. Amikor egy kéregető lépett elé, kiskabátja zsebébe nyúlt, kivett onnan egy pár összehajtogatott rövid harisnyát, s a koldus kezébe nyomta. Megfigyeltük, hogy sétája közben különböző zsebeiből hat pár ilyen harisnyát húzott elő, ajándékozott el az utcán. Legvégül a hetedik kéregetőnek egy apróra összehajtogatott hálóinget adott, amelyet a felöltője belső zsebéből kotort elő.

Az Andrassy út elején a gépkocsi fölszaladt a járdára, összetört néhány vasrudat, s apróbb sebesüléseket okozott. Ez pontosan déli tizenkét órakor